

gjaldt for 13. Klasse — Assistentklassen — medens Embedsklassernes Avancementsklasser ingen Graduering havde.

Lønningssats a gjaldt for Hovedstaden, b for andre Byer og bymæssige Bebyggelser med over 2000 Indbyggere, c for Byer og bymæssige Bebyggelser med fra 1000 til 2000 Indbyggere og d for den øvrige Del af Landet.

Den Tankegang, som laa til Grund for denne Graduering af Lønnen med den højeste Løn i Hovedstaden og den laveste i de rene Landomraader, er overført i den nugældende Tjenestemandslov, men realiseret paa en væsentlig anden Maade, dels derved at Løndifferencen ikke er pensionsgivende, dels ved at Beløbene er meget højere, dels ved at Tillæget ydes med ensartet Beløb til alle Tjenestemænd paa vedkommende Plads uden Hensyn til Lønningens Størrelse, og dels endelig ved at Gradueringen af Klasserne er foretaget paa en væsentlig anden Maade.

I den oprindelige Tjenestemandslov af 1919 var Stedtillægget opført med 3 Sats: a. (450 Kr.), b. (330 Kr.) og c. (240 Kr.). Til a. var henført Hovedstaden (København, Frederiksberg og Gentofte), til b. de 13 største af Landets Købstæder, som var nævnt hver for sig i selve Tjenestemandsloven, og til c. alle øvrige Købstæder samt en Del udtrykkelig nævnte større Stationsbyer, saasom Brønderslev, Dragør, Odder, Vamdrup og Vejen.

Endvidere var det bestemt i Loven, at der paa Finansloven kunde foretages en Regulering med Hensyn til, hvilke Byer der skulde henføres til de forskellige Sats, saaledes at Byer, der ikke udtrykkelig var nævnt i Loven af 1919, kunde optages. Blandt de nævnte Byer kunde Op- og Nedrykning finde Sted, og forsaavidt Talen ikke var om Købstæder, skulde de kunne rykkes helt ud af Stedtil lægslisten. Kun paa eet Punkt gjaldt en absolut Bestemmelse, nemlig med Hensyn til Sats a., idet ingen anden Kommune kunde opnaa Hovedstadskommunernes Stedtil læg.

Løvrigt var Synspunktet for Lønningskommissionens Forslag om Stedtil læg det, at den Lighed i Lønindtægt for de forskellige Lønningsklasser, der ved Loven var tilsigtet, ikke kunde blive effektiv, dersom man ikke ydede en højere Løn i de større Byer, specielt i Hovedstaden, end i de mindre, og navnlig højere end i de rene Landdistrikter, idet der i de større Byer var en betydelig forøget Udgift til Skat og Husleje, som det var nødvendigt at afbøde ved et særligt Tillæg, nemlig Stedtil læget. Det var altsaa Udgifterne til Skat og Husleje, der var det afgørende for Stedtil lægets Fastsættelse, og derfor indførte man netop ogsaa en Adgang til at omklassificere Byerne, fordi man vidste, at disse to Udgiftsposter i udpræget Grad var Forandring underkastet, hvorfor en endelig Fiksering paa selve Loven let i Tidens Løb vilde komme til at virke som en Urimelighed. Yderligere indsatte man en Bestemmelse om, at Reglerne om Stedtil læget kun skulde være gældende indtil Udgangen af 1920. Inden 1. December 1920 skulde Finansministeren efter Indstilling fra Lønningsraadet forelægge et nyt Lovforslag.

Et saadant Lovforslag blev ogsaa forelagt. Det indeholdt ingen principielle Forandringer, idet Husleje og Skat stadig blev de afgørende Faktorer, Satsernes Antal og Størrelse blev ogsaa uforandret; derimod indførte man den Ændring, at man i Loven kun udtrykkelig nævnte de 3 Hovedstadskommuner (under Sats a.), medens man under b. skrev: „Herunder henhører de større Købstæder“ og paa samme Maade under c.: „Alle øvrige Købstæder og dermed i Klasse staaende Byer.“ Omflytning skulde som hidtil kunne ske ved hvert Aars Finanslov efter Forslag fra Lønningsraadet, og med Hensyn til denne Omflytning bestemtes, at andre Købstæder end Hovedstaden skulde kunne oprykkes i Sats a., naar ganske særlige Forhold talte derfor.

I de følgende Aar skete der paa Finansloven efter Lønningsraadets Indstilling en Række Omklassificeringer, de fleste i opadgaaende Retning, nogle enkelte dog